

[Estrup]

af myndighedsloven slår netop ned på noget centralt, nemlig skadevirkningerne ved voldsanvendelse som led i børneopdragelse og i konsekvens heraf, at det er nødvendigt at indskærpe over for forældrene, at de har pligt til at beskytte børnene mod overgreb.

Jeg vil godt i den forbindelse tilføje, at jeg er uenig i og lidt overrasket over justitsministerens afvisning af forslaget, også når justitsministeren afviser af den principielle grund, at man ikke kan have lovgivning, hvor det er moraliseren eller det, man kunne kalde god skik, som fremstilles i lovparagrafferne.

Hr. Leif Hermann har været inde på dette i forbindelse med andre bestemmelser om børn og børns forhold, og jeg vil sige, at jeg synes, det er et generelt element, vi har i lovgivningen.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på den debat, vi netop har haft om færdselsloven. Hvad er færdselslovens § 41 andet end en bestemmelse om god skik, en moraliseren om, hvordan den gode bilist opfører sig, når han afpasser hastigheden efter forholdene? Jeg mener, at vi har en række af den slags eksempler i lovgivningen, og det mener jeg også at vi bør have, da det er helt nødvendigt for at give borgerne en fornemmelse af, hvad folketetinget, lovgiverne, mener er en rimelig opførsel i vigtige situationer.

Og så vil jeg godt yderligere sige, at for os er det vigtigt at understrege, at forslaget netop ikke er en ny tilføjelse til straffeloven vedrørende vold mod børn. Der er formuleringer i bemærkningerne til forslaget, som kunne få én til at tro, at en sådan forbudsparagraf var hensigten med det foreliggende forslag, men udformet som en tilføjelse til myndighedsloven er det i hvert fald formelt ikke tilfældet, og det synes jeg er godt.

Jeg har ingen som helst tiltro til, at man giver børn øget sikkerhed mod vold ved blot at vedtage et forbud. Det er et holdningsskifte og derfor en oplysningsindsats, der er brug for, og i øvrigt har justitsministeren engang tidligere og også igen i dag her i salen slået fast, at der slet ikke eksisterer en revselsesret. Det skete første gang under debatten den 9. november 1983, og det er naturligvis meningsløst at afskaffe en ret, som ikke eksisterer. Jeg tror, at selv domstolene efterhånden også må tage dette til efterretning i domspræmisser.

Vi er altså positive over for forslaget, men jeg vil godt samtidig pege på, at det bør behandles i sammenhæng med de forslag, vi i forvejen har liggende i retsudvalget, dvs. justitsministerens forslag til ny myndighedslov og beslutningsforslaget om børns beskyttelse mod vold. Der kunne også være andre forhold, vi burde tage op i den forbindelse for at sikre, at lovgivningen i tilstrækkeligt omfang tilgodeser børns rettigheder, ja, måske skal vi ligefrem have en særlig lov om børns rettigheder.

Birgith Mogensen (CD):

Citat fra dette lovforslags bemærkninger:

»Ser man på de senere års domspraksis, er det tydeligt, at der er sket en stramning, således at området for straffritagelse er blevet begrænset.«

Ja, det er rigtigt, og det virker præventivt. Bl.a. derfor skal vi ikke ændre myndighedsloven eller tilføje den flere regler, der i værste fald kan forvirre lovens begreber og nævnte gunstige virkning i befolkningen.

Helt personligt vil jeg sige, at den af socialdemokratiet foreslåede tillægsparagraf 19 a vil være meget vanskelig at kontrollere og administrere i praksis. Eksempelvis: er det psykisk vold, at den 10-årige Ole henvises til at spise sin middagsmad i køkkenet i stedet for i spisestuen sammen med den øvrige del af familien, såfremt han samme eftermiddag har sparket familiens hund? Eller er det fysisk vold at tjatte den 4-årige Lis over fingrene, fordi hun har fået den vane at vælte vaser eller smide porcelæn på gulvet? Og hvad er definitionen af »anden krænkende behandling«?

Oprigtig talt er det CDs opfattelse, at tilføjelse af nævnte § 19 a vil forringe lovens positive funktionsevne. Desuden vil jeg kraftigt fremhæve, at hovedparten af nutidens og fremtidens børneflokk er ønskebørn, som forældrene naturligvis ikke gør fortræd. Jeg er dog ikke blind for, at alt for mange ægte og uægte skilsmisser kan give behandlings- og omsorgsændringer, når parterne derefter indlogerer skiftende stedfædre eller -mødre. Til trods for den kendsgerning bør man træde varsomt med hensyn til indblanding i familiens opdragelsesmetoder.

CD tror ikke på, at en endnu mere restriktiv lovgivning på dette område vil gavne det